

folkning. De vilde gerne have haft noget, men de have ikke været i Stand til det, deres Evner have ikke tilladt dem at købe det, thi, mine Herrer, vær forvissede om, at her tale vi ikke om de direkte Afgifter til Staten, de skulle nok komme ind, dem have vi Midler til at faa ind, men det, her er Tale om, er de indirekte Afgifter. Dette har ført til, at Statskassen er bleven tom, og at vi have maattet laane 40 Mill. Kr., og saa siger jeg: Hvilket Savn ude i Befolkningen viser det ikke, at der har været til Stede, inden de have nægtet sig selv saa meget, at det for Statskassens Vedkommende fører til, at den bliver tom.

Saa kommer man nu igen og siger: Men desuagtet maa vi alligevel paalægge Befolkningen nogle Ekstraudgifter en Gang for alle paa 31 Mill. — foreløbig 31 Mill., men i Tiden temmelig sikkert en meget større Udgift —, og man forlanger yderligere $1\frac{1}{2}$ à 2 Mill. Kr. mere aarlig. Man er saa venlig at sige: Ja, men den ekstraordinære Udgift, her er Tale om, skal lægges paa den velhavende Del af Befolkningen. Ja, til at begynde med sagde man, at den skulde lægges paa den Del af Befolkningen, som har 4,000 Kr. aarlig og derover, men man var straks klar over, at hvis man vilde holde sig til 4,000 Kr., vilde man ikke naa at faa de tilstrækkelige Penge ind i Statskassen, og man er derfor gaaet ned til 3,000 Kr. Om man nu vil være i Stand til at faa disse Penge ind, ja, det vil jo Tiden vise. Jeg tvivler ikke om, at Beregningerne nogenlunde slaa til, saadan at det bliver til Gevinst for Statskassen. Det har ved de forskellige Beregninger, som have været gjorte i de senere Aar ved de mange forskellige Love, hvorved vi have paalagt Befolkningen Udgifter, vist sig, at de have været holdte paa den gunstige Side fra Statskassens Standpunkt, og det er derigennem, at vi ere voksende op til nu at staa med omkring ved 100 Mill. Kr. til Indtægt for Statskassen. Men det vidner om, at vi blive ved at bruge dette, som der var talt om i Gaar, dette Pumpeværk, der har Adgang til Folks Lommer, den ene Gang efter den anden, saaledes at Befolkningen til sidst er nødt til, jeg havde nær sagt, at give blank op.

Jeg vil gerne have Lov til at spørge, hvordan man er stillet, hvis man nu faar den Fæstning, her er Tale om, omkring eller foran København, denne Fæstning, som jeg synes, at i Virkeligheden ingen i dette Ting, er fuldt ud tilfreds med. Det er det mærkelige ved det: der er ingen i

dette Ting, der er fuldt tilfreds med den Fæstning, vi her ere i Færd med at lave, og dog skal den være i Stand til at bringe Ro i Befolkningen, bringe Ro om denne Sag, vi skulle ikke blive ved at tale om den. De saakaldte „27“ ere jo ikke tilfredse med den. Det er ikke deres virkelige Mening, at det er det, der er passende. De to Gange 11 ere heller ikke tilfredse med den, langtfra; det have vi jo Bevis for gennem den højtærede Finansministers Forslag, da han var Konseilspræsident. Det er langt fra. Tale vi om Højre, saa vide vi jo og høre, at den fra en vis Side indenfor Højre næsten betragtes som værre end det, vi have. Jeg tror, det er blevet sagt, at den var næsten værre end intet. Den anses altsaa fra den Side som noget daarligt. Jeg opfatter det saaledes, at den er ikke tilfredsstillende, set fra nogen af Siderne. Tæt op ad Flertallet, hvad Antallet angaar, staar der her et Mindretal, som er bestemt og afgjort mod den. Og naar vi nu faa denne Fæstning her omkring København, som vi vel nok faa, saa frygter jeg noget for, at vi ogsaa faa nogen Tillid til, at den kan udrette noget, og have vi denne Tillid, ja, saa ville vi vel — det kan neppe undgaas i vore diplomatiske Forhandlinger udadtil — ligesom klingre lidt med Sværdet og sige: Ja, men vi have noget i Baghaanden, som skal give vort Ord Eftertryk. Det er Faren ved denne Fæstning.

Saa taler man om, at det er et Neutralitetsforsvar, vi ville, ikke et Eksistensforsvar. Ja, dette: Neutralitet og Eksistens forstaar jeg med min almindelige Lægmandsforstand ikke at skelne imellem, thi skulle vi have et Neutralitetsforsvar og kæmpe for dette, saa skulle vi kæmpe en Kamp mod Fjenden, der vil ind paa vort Territorium, saa ere vi i Krig med Fjenden, og saa maa vi finde os i Følgerne. Men nu er det jo saaledes, at ifølge det Forslag, som her ligger paa vort Bord, skal den væsentlige Del af Armeen føres over til Sjælland, det er her, man vil koncentrere hele vor Styrke mod den Fjende, som man mener vil komme hertil. Og man er saa overbevist og saa selvsikker, at man siger, man kan afværge et hvilket som helst Angreb fra Søiden. Man er saa selvsikker, at man end ikke vil have, at disse Forter, hvis Fjenden kommer fra den anden Side, da ogsaa skulde være til Nytte. Nej, det vil man ikke have. Man er saa sikker paa, at man kan afholde Fjenden fra at komme i Land ved disse Forter. Men der er en Ting, jeg gerne vil have